

Arrest

nr. 205 053 van 7 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANDERMEEREN
Tentoonstellingslaan 78/11
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 december 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 januari 2018 met referentnummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat V. VANDERMEEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 14 juni 2017 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische minderjarige zoon.

Op 5 december 2017, met kennisgeving op 14 december 2017, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.06.2017 werd ingediend door:

Naam: A. (...)

Voornaam: M. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...).1989

Geboorteplaats: Bni Sidel Louta

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Deze aanvraag werd ingediend in functie van zijn Belgisch minderjarig kind A.M. (...) (RR (...)).

Als bewijs van verwantschap werd een geboorteakte voorgelegd.

Overwegende het negatieve advies inzake de niet erkenning van het huwelijk tussen betrokkene en mvr. T.M. (...) van de heer de Procureur des Koning E. D.B. (...) dd. 18.10.2017 waarin het volgende gesteld wordt:

Niet erkenning huwelijk voltrokken te Oujda (Marokko) op 11 mei 2016 tussen DHR. A.M. (...), geboren op (...) 1989, van Marokkaanse nationaliteit en MEVR. T.M. (...), geboren te Antwerpen (Merksem) op (...) 1993, van Belgische nationaliteit.

Ik meen dat er in casu redenen zijn om dit huwelijk te weigeren

A. ONGELDIGHEID VAN HET HUWELIJK NAAR MAROKKAANS RECHT

Buitenlandse authentieke akten worden in principe in België erkend zonder dat er een beroep moet worden gedaan op enige procedure (art. 27 § 1 WIPR).

Art. 27 §1 W.I.P.R. schrijft voor dat men op de eerste plaats dient te onderzoeken of de authentieke akte voldoet aan de wettelijke vereisten die gelden in het land waar de akte is opgesteld.

Het toepasselijke recht inzake het huwelijk wordt beheerst door art. 46 WIPR. Krachtens art. 47, §1 WIPR worden "de vormvereisten voor de voltrekking van het huwelijk beheerst door het recht van de staat op wiens grondgebied het huwelijk voltrokken werd".

Wat de geldigheid van het bovenstaand huwelijk betreft, geldt het Belgisch en het Marokkaans recht aangezien mevrouw de Belgische nationaliteit heeft en meneer de Marokkaanse nationaliteit. Indien zij beschikken over de dubbele nationaliteit, Belgisch-Marokkaanse nationaliteit voorziet art. 3 W.I.P.R. dat in voorkomend geval voorrang moet worden gegeven aan het belgisch recht.

Wat de vormvereisten van het huwelijk betreft, is het Marokkaanse recht in casu van toepassing omdat het huwelijk per dubbele volmacht in Oujda (Marokko) werd afgesloten.

Volgens artikel 17 van het Marokkaanse Familiewetboek wordt het huwelijk gesloten in aanwezigheid van de partijen. Er kan te dien einde echter een mandaat worden gegeven, met toelating van de familierechter die belast is met het huwelijk, volgens de door de wet bepaalde voorwaarden. Er moeten onder meer bijzondere omstandigheden bestaan die de lastgever beletten om het huwelijk persoonlijk te sluiten.

De volmachten liggen in casu niet voor. Evenmin ligt een rechterlijke beslissing voor krachtens welke aan partijen uitzonderlijk toelating werd verleend om het huwelijk per volmacht te sluiten, M.A. W. ligt het bewijs niet voor dat betrokkenen bijzondere omstandigheden konden aantonen die het hen onmogelijk maakten het huwelijk in zijn aanwezigheid te sluiten. Er kan bijgevolg niet worden onderzocht of de voorgelegde huwelijksakte beantwoordt aan de formele geldigheidsvereisten van het Marokkaans recht. D.I. nochtans de eerste vraag die moet worden onderzocht indien een overheid geconfronteerd wordt met het vraagstuk van een erkenning van een buitenlands huwelijk.

Maar er is meer: de rechtspraak neemt aan dat wanneer een volmacht werd gebruikt om te huwen en de toelating om per volmacht te huwen onder valse voorwendselen werd bekomen, moet aangenomen worden dat niet voldaan is aan de formele geldigheidsvereisten om het huwelijk af te sluiten. Ter ondersteuning van deze stelling verwijst mijn ambt nuttig naar een vonnis van de Franstalige Familierechtbank te Brussel waarin samengevat het volgende werd overwogen:

"Buitenlandse authentieke akten worden in principe in België erkend zonder dat er een beroep moet worden gedaan op enige procedure (art. 27 § 1 WIPR).

Het toepasselijke recht inzake het huwelijk wordt beheerst door art. 46 WIPR. Krachtens art. 47, §1 WIPR worden "de vormvereisten voor de voltrekking van het huwelijk beheerst door het recht van de staat op wiens grondgebied het huwelijk voltrokken werd".

Wat de vormvereisten van het huwelijk betreft, is het Marokkaanse recht in casu van toepassing.

Verzoekster blijkt niet aanwezig te zijn geweest bij de voltrekking van het huwelijk. Zij werd vertegenwoordigd door haar broer, krachtens een volmacht.

Volgens artikel 17 van het Marokkaanse Familiewetboek wordt het huwelijk gesloten in aanwezigheid van de partijen. Er kan te dien einde echter een mandaat worden gegeven, met toelating van de familierechter die belast is met het huwelijk, volgens de door de wet bepaalde voorwaarden. Er moeten onder meer bijzondere omstandigheden bestaan die de lastgever beletten om het huwelijk persoonlijk te sluiten. In casu verbleef verzoekster illegaal in België en werkte zij niet, althans niet legaal. Geen enkele professionele verplichting belette haar dus om het nationale grondgebied te verlaten om in het buitenland te huwen.

De toekenning van de betwiste volmacht was enkel ingegeven door de wil om illegaal in België te blijven en haar vrees om, indien zij naar Marokko zou reizen, hier later niet te kunnen terugkeren, rekening houdend met de onwettigheid van haar verblijf.

In die omstandigheden moet de geldigheid van die volmacht die valse bijzondere omstandigheden inroept en die werd toegekend om een onwettigheid te dekken, in vraag worden gesteld.

Er wordt dus niet rechtens genoegzaam aangetoond dat de door het Marokkaanse recht voorgeschreven vormvereisten in acht werden genomen. Het betwiste huwelijk kan bijgevolg niet erkend worden in België." (Famrb. Brussel 6 december 2016, Tijdschrift@ipr.be 2017, afl. 1, 80 en <http://www.ipr.be/> (4 mei 2017));

Huidige casus vertoont grote gelijkenissen met de casus die ten grondslag lag aan voormelde rechterlijke uitspraak, met dien verstande dat in dit dossier beide partijen een volmacht hebben gegeven om het huwelijk in Marokko af te sluiten.

Tijdens het interview afgelegd bij de cel schijn-en afgedwongen huwelijken van de stad Antwerpen verklaart meneer dat hij geen toelating heeft om naar Marokko te gaan en geen reispas heeft. D.i. duidelijk een drogreden aangezien meneer de Marokkaanse nationaliteit heeft en zonder probleem naar Marokko kan reizen. Wat hij niet kan doen, is terug naar België reizen zonder rechtsgeldig visum, hetgeen hij niet heeft, daar hij op dit ogenblik illegaal in België verblijft. Tijdens zijn politieverhoor geeft meneer dit ook onomwonden toe waar hij verklaart dat ze in Marokko gehuwd zijn omdat hij illegaal in België woont. Op de vraag waarom ze dan niet samen naar Marokko reisden om te trouwen, geeft meneer aan dat hij anders niet kon terug keren.

Mevrouw verklaart tijdens het interview bij de cel schijn- en afgedwongen huwelijken van de stad Antwerpen dat ze moest werken en geen tijd had om al de papieren in Marokko in orde te gaan maken. Eén en ander is een kwestie van prioriteiten in het leven. Men had even goed kunnen opteren voor een huwelijksdatum die in de vakantie van mevrouw valt. Bovendien is het weinig waarschijnlijk dat mevrouw geen verlof zou kunnen krijgen om te huwen. Ook deze reden lijkt dan ook eerder een drogreden te zijn. Het is weinig waarschijnlijk dat de Marokkaanse Familierechter die geconfronteerd wordt met een verzoek om per volmacht te mogen huwen hiervoor toestemming zal geven omwille van een illegale toestand die zich in het buitenland voordoet. Illegaal verblijf zal wellicht niet worden aanvaard als reden om per volmacht te huwen in Marokko. Wellicht zullen partijen dan ook een andere reden hebben gegeven waarom ze niet in persoon op het huwelijk aanwezig zouden kunnen zijn om hiervoor de nodige goedkeuring van de Marokkaanse Familierechter te bekomen. De toekenning van de betwiste volmacht was enkel ingegeven door de wil om illegaal in België te blijven en de vrees van meneer om, indien hij naar Marokko zou reizen, hier later niet te kunnen terugkeren, rekening houdend met de onwettigheid van zijn verblijf. In die omstandigheden moet de geldigheid van die volmacht die valse bijzondere omstandigheden inroept en die werd toegekend om een onwettigheid te dekken, in vraag worden gesteld. Er wordt dus niet rechtens genoegzaam aangetoond dat de door het Marokkaanse recht voorgeschreven vormvereisten in acht werden genomen. Het betwiste huwelijk kan bijgevolg niet erkend worden in België (Famrb. Brussel 6 december 2016, Tijdschrift@ipr.be 2017, afl. 1, 80 en <http://www.ipr.be/>(4 mei 2017)).

Het mag dan wel zo zijn dat in Marokko veel huwelijken per volmacht worden afgesloten doch dit belet niet dat ook aldaar rechtsregels gelden die moeten gerespecteerd worden. Blijkt dit niet gebeurd te zijn, dan is de huwelijksakte naar Marokkaans recht ongeldig en kan zij ook in België niet erkend worden. Nagaan of de ter erkenning aangeboden akte rechtsgeldig is qua vorm conform de geldende regels in het land waar ze is opgemaakt, is steeds de eerste stap in het erkenningsvraagstuk. Hier mag dan ook niet te laks mee omsprongen worden.

De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste), art. 18 W.I.P.R. (wetsontduiking);

B. STRIJDIGHEID MET DE BELGISCHE NATIONALE EN INTERNATIONALE OPENBARE ORDE

Art. 21 W.I.P.R. bepaalt dat de toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht geweigerd wordt voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen. Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast;

Wat de huwelijks toestemming betreft, werd bij art. 12 van de Wet van 4 mei 1999 een artikel 146bis B.W. ingevoegd, dat een materiële IPR-norm inhoudt ten aanzien van huwelijken waarbij een vreemdeling betrokken is.

Art. 146bis B.W. bepaalt: "Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde".

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgische rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 WIPR). Hierbij moet a priori worden nagegaan of de partijen een duurzame levensgemeenschap beogen. Ontbreekt bij één van de echtgenoten de intentie om duurzaam met de andere samen te leven, dan kan tot een schijnhuwelijk worden besloten wanneer het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel samenhangt met andere motieven. Het gebruik van de term "enkel" in art. 146bis BW wijst op een exclusiviteit die niet slaat op de motieven voor het aangaan van een schijnhuwelijk, maar die de uitsluiting van de intentie om een duurzame levensgemeenschap te vormen beklemtoont. Zodra vaststaat dat de intentie van (minstens één van) de echtgenoten niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, gaat het om een schijnhuwelijk (Gent 23 oktober 2014, RW 2014-2015, p. 1470);

Een huwelijk dat uitsluitend werd aangegaan om een verblijfsrecht in België te verkrijgen, is strijdig met de Belgische internationale openbare orde. Een regel van interne openbare orde is slechts van internationale openbare orde indien de wetgever een beginsel heeft willen vastleggen dat van essentieel belang is voor de gevestigde morele, politieke of economische orde; iedere daarmee strijdige vreemde rechtsregel moet buiten toepassing blijven. De regels die de toegang tot en het verblijf in het Rijk regelen behoren tot de Belgische internationale openbare orde, en een huwelijk dat uitsluitend werd gesloten om in België een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen en niet met het oogmerk om een gebonden levensgemeenschap tot stand te brengen, is in strijd met die internationale openbare orde (Antwerpen 21 maart 2013, RW 2013-2014, p. 1466; zie hierover uitgebreid: E. DE BOCK, "Nietigverklaring schijnhuwelijk Na echtscheiding", NJW. 356, p. 90-98, nr. 22-24 en de verwijzingen aldaar).

De bewijslast dat het om een schijnhuwelijk gaat ligt bij de Ambtenaar van Burgerlijke Stand en bij uitbreiding bij het openbaar ministerie dat in deze als adviserende instantie een onderzoek voert naar de ware huwelijksintenties van betrokkenen (art. 1315 B.W. juncto art. 870 Ger.W.).

Dit bewijs kan door alle middelen van recht, vermoedens en getuigen inbegrepen worden geleverd (Gent 21 september 2006, NJW 2007, 849, noot G. Verschelden en RABG 2007, 776, noot F. De Bock; Luik (1ste k.) 13 februari 2007, JT 2007, 485 en RRD 2006, 437 (verkort); Gent 15 mei 2008, Tijdschrift@ipr.be 2008, afl. 4, 72; Gent 22 mei 2008, Tijdschrift@ipr.be 2008, afl. 4, 66; Rb. Brussel (12de k.) 7 oktober 2008, Act.dr.fam. 2010, 67; Rb. Brussel 21 april 2009, T.Vreemd. 2009, 238; Rb. Antwerpen 18 oktober 2011, T.Vreemd. 2012, 61, Noot).

De Ministeriële omzendbrief inzake schijnhuwelijken waarin een aantal indicatoren zijn opgesomd, is exhaustief en dus niet limitatief. Niets belet de weigerende overheid rekening te houden met andere indicaties dewelke niet in deze omzendbrief zijn opgesomd om te besluiten dat het te erkennen huwelijk een schijnhuwelijk is in de zin van art. 146bis BW en bijgevolg strijdt met de Belgische nationale en internationale openbare orde (art. 21 W.I.P.R.);

Uit het geheel van de hierna vermelde elementen blijkt naar genoegen van recht dat bovenstaand huwelijk is aangetast en de erkenning van het in Marokko afgesloten huwelijk zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde (art. 21 WIPR).

Uit het onderzoek kwamen de hiernavolgende elementen aan het licht die samen genomen een geheel van gewichtige, precieze, samenhangende vermoedens uitmaken dat naar genoegen van recht bewijst dat het hier gaat om een schijnhuwelijk:

- *Verblijfsrechtelijk voordeel voor meneer: meneer bezit de Marokkaanse nationaliteit. Meneer diende op 3 oktober 2011 een visum Kort Verblijf in bij de Belgische ambassade te Casablanca. (Reden van de visumaanvraag: cultureel -festival 'les nuits mosaïque' te Anderlecht. Uitnodiging via de organisatie 'Pure Creative'). Op 18 oktober 2011 besliste de dienst Kort Verblijf Visa van de DVZ om het visum toch toe te staan. In totaal werden visa afgeleverd aan 13 Marokkaanse muzikanten die voor het festival 'Les Nuits Mosaïque' op 20 en 21 oktober 2011 te Anderlecht naar België dienden te komen. Hij kwam op ongekende datum in België aan en heeft zich nooit aangeboden om zich in regel te stellen. Op 16 juni 2016 kreeg DVZ de melding via de Belgische autoriteiten in Marokko dat betrokkene gehuwd was met mevrouw. Op dit ogenblik is meneer in het bezit van een attest van immatriculatie geldig tot 14 december 2017. De erkenning van bovenstaand huwelijk biedt meneer de mogelijkheid om Belgische verblijfsdocumenten te verwerven en zijn familie in België te vervoegen;*

- *Alias: meneer is 2x gekend als illegale vreemdeling in 2012 en in 2016. Hij gaf toen telkens een valse identiteit op zijnde BOLRCH Rachid, geboren op 13/11/1989;*

- *Vreemd relatieverloop: betrokkenen hebben elkaar leren kennen in september 2014 in het Rivierenhof in Deurne. Mevrouw zat op een bankje en meneer reed er met zijn fiets voorbij.*

Hij heeft haar aangesproken en zo zijn ze met elkaar beginnen praten. Na het gesprek werden er nummers uitgewisseld en bleven ze in contact met elkaar. Ongeveer een week later hebben ze elkaar opnieuw ontmoet in het Rivierenhof. Daar hebben ze elkaar beter leren kennen tijdens een wandeling doorheen het park. Ze bleven gedurende maanden met elkaar afspreken, meestal tijdens het weekend omdat mevrouw moest werken tijdens de week. Het kwam soms voor dat ze elkaar ook tijdens de week een keer zagen. De eerste week van mei 2015 is meneer met zijn broers naar het ouderlijk huis van mevrouw getrokken om haar de hand te vragen. Na overleg met de ouders werd het telefonisch bevestigd dat ze met elkaar mochten huwen. De periode voor de handvraging was de relatie geheim. Op 15 mei 2015 vond het verlovingsfeest plaats. Familie en vrienden van beiden waren aanwezig. Een jaar later, op 12 mei 2016, zijn zij beiden met volmacht getrouwd in Marokko. Geen van beiden was aanwezig bij de ondertekening van de huwelijksakte. Op 23 september 2016 vond het huwelijksfeest plaats in België. Betrokkenen wonen sindsdien samen. Er vond een lange periode plaats tussen de verloving (15/05/2015) en huwelijk (12/05/2016). Mevrouw zegt in het interview bij de cel schijn-en afgedwongen huwelijken van de stad Antwerpen dat het afsluiten van een huwelijk sneller gaat in Marokko en daarom gekozen heeft voor een buitenlands huwelijk. Dit lijkt een vreemde redenering omdat zij reeds op 15/05/2015 verloofd waren, maar een jaar hebben gewacht om per volmacht te huwen in Marokko. Eén en ander lijkt niet te stroken met de Marokkaanse huwelijkstradities;

- *Sociaal zwakke positie van mevrouw: mevrouw was 20 jaar toen ze meneer leerde kennen en ze kampte op dat moment met een burn-out. Op dit ogenblik is mevrouw werkloos en leeft ze van een werkloosheidsuitkering. Dit is mogelijks een situatie waarin ze kwetsbaar is en eventueel een gemakkelijker slachtoffer voor personen met niet uitsluitend eerbare bedoelingen;*

- *Huwelijk als loutere formaliteit: * betrokkenen zijn beiden per volmacht gehuwd. Ze werden beiden door hun respectievelijke vaders vertegenwoordigd. Ze bezitten beiden de Marokkaanse nationaliteit en zijn dus vrij om naar Marokko te reizen. Meneer verklaart dat hij geen toelating heeft om naar Marokko te gaan en geen reispas heeft. Mevrouw verklaart dat ze moest werken en geen tijd had om al de papieren in Marokko in orde te gaan maken.*

*Mevrouw verklaart ook dat een buitenlands huwelijk de snellere manier is om te huwen en een datum te kunnen vastleggen om een huwelijksfeest te plannen. Deze redenen om per volmacht te huwen overtuigen niet. Het huwelijk is in principe toch een heuglijke dag in een mensenleven waarop de echtgenoten koste wat het koste aanwezig zullen willen zijn. Niets belette partijen om een huwelijksdatum te kiezen tijdens de vakantie van mevrouw. Uit niets blijkt dat mevrouw geen vakantie zou kunnen krijgen om te huwen (klein verlet). Wellicht is de reden van het huwelijk per volmacht te vinden in het illegaal verblijf van meneer en het feit dat, als hij naar Marokko zou reizen, hij naderhand niet mer terug in België zal geraken; * meneer draagt zijn trouwring niet. Deze ligt naar eigen zeggen thuis;*

- *Tegenstrijdige verklaringen: betrokkenen leggen zowel tijdens het interview bij de cel schijn- en afgedwongen huwelijken bij de stad Antwerpen gis tijdens hun politieverhoor een reeks tegenstrijdige verklaringen af: * Mevrouw verklaart dat de huwelijksakte getekend is op 23 mei 2016, de datum die volgens haar op de akte staat Meneer verklaart dat de huwelijksakte in juli 2016 werd ondertekend. De huwelijksakte is echter op 12.05.2016 opgemaakt. Tijdens zijn politieverhoor zegt meneer dat de huwelijksakte dateert van juli 2016 en dat hij de juiste datum niet kent;; * meneer verklaart dat ze 5 maanden na hun kennismaking in september 2014 een relatie gestart zijn, terwijl mevrouw verklaart dat ze een relatie hebben sinds de handvraging begin mei 2015. Tijdens het politieverhoor zegt meneer don*

weer dat hun relatie in mei 2015 is gestart; * meneer verklaart dat mevrouw op het moment van de handvraging begin mei 2015 nog bij haar ouders thuis woonde, maar verder in het interview verklaart hij dat ze sinds november 2014 alleen woont. Mevrouw verkrijgt ook dat ze op het moment van de handvraging nog in het ouderlijke huis woonde, maar verder in het interview zegt ze dat ze reeds sinds januari 2015 alleen woont; * meneer verkrijgt dat ze gis koppel somenwonen sinds augustus 2016. Mevrouw daarentegen verkrijgt dat ze nog het huwelijksfeest van 23.09.2016 pas zijn gaan samenwonen;

* meneer verklaart dat hij is opgepakt door de politie na een identiteitscontrole en na 6 uur weer 11 werd vrijgelaten, terwijl mevrouw verklaart dat hij een nachtje in de cel heeft doorgebracht; * volgens meneer werd hij in totaal 2 keer opgepakt, volgens mevrouw werd hij 3 keer opgepakt; * meneer verklaart dat ze vaak samen opstaan, maar dat mevrouw soms eerder opstaat en hij pas later. Mevrouw zegt dat ze altijd samen opstaan en dat meneer altijd vroeg opstaat, soms zelfs vroeger dan zij; * meneer verklaart dat hij een litteken op zijn linkerarm heeft van een verkeersongeval in Marokko, terwijl mevrouw verklaart te weten dat meneer geen littekens heeft; * meneer zegt dat er thuis op gas wordt gekookt, mevrouw verklaart dat ze op elektriciteit koken;

* volgens mevrouw is de huwelijksakte eind mei 2016 getekend; volgens meneer pas in juli 2016; * volgens meneer was de handvraging in juni 2015 terwijl mevrouw zegt dat de handvraging in mei 2015 plaatsvond; * volgens meneer draagt mevrouw haar trouwring wel, volgens mevrouw doet zij dit niet op aanraden van de verpleegster om haar zoontje niet te kwetsen;

- *Personalia*: betrokkenen zijn onwetend over een aantal essentiële zaken die partners binnen een affectieve relatie in normale omstandigheden wel weten van elkaar: * mevrouw kent de dagbesteding van meneer niet; * mevrouw weet niet of meneer zijn verblijf in België reeds eerder probeerde in orde te brengen; * mevrouw weet niet exact wanneer meneer naar België kwam; * mevrouw is er niet van op de hoogte dat meneer in het verleden een alias heeft gebruikt;

- "Gemeenschappelijk kind": een gemeenschappelijk kind is geen absoluut bewijs van het bestaan van een duurzame relatie. Steeds meer wordt een gemeenschappelijk kind aangewend om de overheid voor blok te zetten om een verblijfsrecht af te dwingen. Het maken en erkennen van kinderen louter om verblijfsrechtelijke redenen kon niet worden geaccepteerd. Bovendien is het zeer onlogisch dat men reeds aan kinderen begint daar waar de administratieve toestand van betrokkenen nog niet in orde is.

De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste), art. 18 W.I.P.R. (wetsontduiking);

De Dienst Vreemdelingenzaken volgt dit advies.

Betrokkene heeft ondertussen een kind met zijn partner. Dit belet de kwalificatie "schijnsituatie" niet daar steeds meer vreemdelingen hun toevlucht nemen tot het maken en erkennen van kinderen om de overheid voor blok te zetten om hun verblijfsrecht af te dwingen. Het maken en erkennen van kinderen louter om verblijfsredenen kan niet worden geaccepteerd. Dit is hier het geval daar het kind duidelijk niet het resultaat is van een duurzame liefdesrelatie ("zie advies Procureur des Konings. R. D.B. (...), de relatie wordt immers aanzien als een schijnsituatie. Het feit dat men reeds aan kinderen begint terwijl het verblijf nog niet geregeld is en de relatie met de partner als een schijnsituatie wordt aanzien, wordt gezien als een schijnsituatie die indruist tegen de openbare orde. Bijgevolg kan besloten worden dat betrokkene niet de intentie heeft om een oprechte relatie op te bouwen met zijn Belgisch kind maar het kind verwerkt heeft met het oog op verblijf. Bijgevolg wordt het verblijf geweigerd.

In dergelijke omstandigheden vormt een weigering evenmin een schending van art. 8 EVRM, omdat dit geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragstitel. Uit art. 8 EVRM kan immers niet worden afgeleid dat een vreemdeling een Staat ertoe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit een kind te verwekken die op dat grondgebied mag verblijven. Daar het de Staat toegelaten blijft schijnsituaties tegen te gaan, wordt in voorkomend geval dit artikel niet geschonden door een weigering van het verblijf.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 47/1, 2° en 62 van de vreemdelingenwet en van "het beginsel behoorlijk bestuur, beginsel van fair play, rechtzekerheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel en machtsoverschrijding, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel;"

Het middel luidt als volgt:

“Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden*

Dat de overheid verplicht is in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de grondslag liggen van de beslissing; Dat deze motieven ook afdoende moeten zijn;

Dat er slechts sprake kan zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd werd;

Dat de beslissing niet correct genomen werd;

Dat de argumenten gehanteerd door verwerende partij niet beantwoorden aan de realiteit;

Dat de beslissing enkel gebaseerd is op een advies van de Procureur des Konings te Antwerpen om het buitenlands huwelijk van 11 mei 2016 niet te erkennen om diverse redenen;

Dat een procedure voor de Rechtbank van eerste aanleg zal gevoerd worden om dit huwelijk te erkennen; Dat een rechtbank zich eerst zal moeten uitspreken over het al dan niet aanwezig zijn van een schijnrelatie en over de duurzaamheid van het huwelijk;

Dat het advies van de Procureur des Konings niet voldoende is, daar dit advies zal worden aangevochten en het niet vaststaat dat het om een schijnhuwelijk gaat;

Dat hiernavolgende motivering derhalve niet afdoende is en onvoldoende draagkrachtig is om de beslissing effectief te verantwoorden;:

Het beginsel van de fairplay houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen;

Dat zulks een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van fair play;

Dat men rekening dient te houden met de bewijswaarde van de stukken;

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel stelt dat de beslissingen dienen te steunen op een correcte en volledige feitenvinding en met kennis van alle relevante gegevens; dat men niet zomaar de relevantie van alle gegevens in twijfel kan trekken en hier geen rekening mee houdt;

Dat het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel inhoudt dat de rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die hij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen;

Dat in het verleden steeds het hoger belang van het kind benadrukt werd zowel in het beleid van tegenpartij als door de RVV; dat men nu niet zomaar en plots na jaren het geweer van schouder kan veranderen;”

2.1.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, B.S., 17 januari 1992 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Het middel luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dat het recht op gezinshereniging dient gerespecteerd te worden;

Dat door het uitvaardigen van de kwestieuze beslissing geen juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker en zijn kind in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische openbare orde anderzijds;

Dat de kwestieuze beslissing helemaal niet op zorgvuldige wijze genomen werd;

Dat art. 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om een gezinshereniging toe te staan maar toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dat er dient gekeken te worden naar de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling en anderzijds het belang van de staat;

Dit is de "fair balance-toets";

Dat de staat rekening moet houden met de volgende elementen:

de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing

- de omvang van de banden in de staat

Dat verzoeker lessen Nederlands gevolgd heeft en gewerkt heeft tijdens zijn legaal verblijf;

- de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet

Dat het kind Belg is en niet verplicht kan worden in Marokko te gaan leven;

- de vraag of dat de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf.

Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van art. 8 EVRM;

Dat er geen definitieve uitspraak van een Rechtbank voorhanden is; dat een advies van een Procureur des Konings niet bindend is; dat er heden niet met zekerheid kan gesteld worden dat het om een schijnhuwelijk gaat; dat alle rechtsmiddelen hieromtrent nog niet uitgeput werden; Dat deze argumenten gaan over het al dan niet voorhanden zijn van een schijnhuwelijk;

Dat het kind hier niets mee te maken heeft; Dat verzoeker zijn kind en vrouw graag ziet;

- Tot slot moet het hoger belang van het kind mee in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag; Dat immers hun belangen van het hoogste belang zijn;

Dat de weigering van verblijf indirect ook de belangen van het minderjarige kind beïnvloedt, waarmee verzoeker een gezin vormt; Dat verzoeker zijn verblijf belemmerd wordt waardoor hij geen kans heeft op regulier werk, aldus niet werken kan en niet voor zijn kind zorgen kan;

Dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing geen blijk gegeven heeft dat zij een billijke belangenafweging heeft gedaan en aldus niet tegemoet gekomen is aan de plicht die haar toekwam in het licht van art. 8 EVRM;

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat DVZ rekening gehouden heeft met het hoger belang van zijn kind;

Dat verzoeker een feitelijk gezin vormt met zijn kind; dat zulks niet wordt ontkend door DVZ en meermaals werd vastgesteld door de wijkagent; Dat verzoeker zijn samenleven met het kind op voldoende wijze aangetoond heeft; ”

2.2. De verwerende partij laat na een nota met opmerkingen in te dienen, hoewel hiertoe te zijn uitgenodigd per brief door de griffie van de Raad op 9 februari 2018.

2.3.1. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing vermeldt de juridische grondslag, meer bepaald de artikelen 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Voorts wijst de bestreden beslissing erop dat de rechtsgeldigheid van het huwelijk tussen de verzoekende partij en haar Belgische partner niet wordt aanvaard in toepassing van de artikelen 27, 21 en 18 WIPR omdat de relatie wordt aanzien als een schijnrelatie en het kind, in functie waarvan de verzoekende partij gezinshereniging wenst te bekomen duidelijk niet het resultaat is van een duurzame liefdesrelatie. De verwerende partij verduidelijkt dat de verzoekende partij niet de intentie heeft om een oprechte relatie op te bouwen met haar kind maar het te hebben verwekt met het oog op een verblijf. De verwerende partij baseert zich op het negatief advies van het parket van 18 oktober 2017 inzake de niet erkenning van het huwelijk tussen de verzoekende partij en mevrouw T.M., waarvan zij de motieven overneemt in de bestreden beslissing. De verzoekende partij kan aldus niet ernstig voorhouden dat "de beslissing enkel gebaseerd is op een advies van de Procureur des Konings te Antwerpen om het buitenlands huwelijk van 11 mei 2016 niet te erkennen".

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te

motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het loutere feit dat verzoekende partij het oneens is met het negatieve advies van de Procureur des Konings van 18 oktober 2017 inzake de niet erkenning van haar huwelijk met T.M. maakt niet dat de verwerende partij geen rekening zou mogen houden met dit advies. Waar zij stelt dat een procedure voor de Rechtbank van Eerste Aanleg zal worden gevoerd om het huwelijk te erkennen, betreft het een louter hypothetisch en ongestaafd betoog. Zelfs al wordt beslist het huwelijk niet te erkennen - hetgeen blijkens het administratief dossier gebeurde door de ambtenaar van de burgerlijke stand op 31 oktober 2017 - en deze beslissing het voorwerp uitmaakt van een beroep bij de burgerlijke rechter, impliceert dit op zich niet dat de beslissing onwettig is. In tegendeel, een bestuurlijke beslissing is bekleed met een vermoeden van wettigheid (cf. RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901). Voorts komt het de verwerende partij toe op grond van artikel 27 WIPR de rechtsgeldigheid van een huwelijk te betwisten. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat eerst de uitspraak van een rechtbank – zo deze al is gevat, het bewijs ervan ligt immers niet voor – moet worden afgewacht alvorens de verwerende partij kan beslissen de gezinshereniging van de verzoekende partij met zijn Belgische zoon te verhinderen.

De Raad benadrukt nog dat – mocht een beroep bij de burgerlijke rechter een positief resultaat kennen voor de verzoekende partij – het haar steeds vrijstaat een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen.

Het voor het overige louter theoretisch betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan het voorgaande.

De verzoekende partij maakt met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dat de verzoekende partij eveneens geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij toont niet aan waarom geen rekening zou zijn gehouden met de bewijswaarde van de stukken of waarom zomaar de relevantie van alle gegevens in twijfel zou worden getrokken, zoals zij lijkt voor te houden. Verder voert zij geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidbeginsel.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de verwerende partij niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. De verzoekende partij mag geenszins uit het principe van het hoger belang van het kind afleiden dat haar sowieso een verblijf in functie van haar Belgisch kind zal worden toegestaan, zoals zij lijkt voor te houden, daargelaten de vaststelling dat zij geenszins verduidelijkt waarom het in het hoger belang zou zijn van haar kind dat haar een verblijf van meer dan drie maanden wordt toegestaan en de vaststelling dat de bestreden beslissing allermindst een verwijderingsmaatregel inhoudt (zie ook verder, bij de bespreking van het tweede middel onder punt 2.3.2.). Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). De Raad herhaalt dat de verwerende partij geenszins in strijd met de geldende bepalingen zou hebben gehandeld of rechtmatig gewekte verwachtingen niet zou hebben waargemaakt. De verzoekende partij toont het tegendeel niet aan.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit. Zij moet de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht nemen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat dit niet het geval is.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

De Raad stelt ten slotte vast dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet wordt geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69§1,4° van de vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin de geschonden bepaling niet worden toegelicht is onontvankelijk.

Het eerste middel is, voor zover onontvankelijk, ongegrond.

2.3.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de*

nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad benadrukt evenwel dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel, zodat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk wordt gemaakt. De Raad benadrukt dat door het niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten het gezinsleven van de verzoekende partij met haar kind niet wordt onderbroken door de bestreden beslissing. Alleszins toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan.

Niets belet de verzoekende partij overigens een nieuwe aanvraag in te dienen om een verblijf te verkrijgen indien zij meent hierop aanspraak te kunnen maken. Het is geenszins zo dat nationale bepalingen aan de kant dienen te worden geschoven en dat er een recht op gezinshereniging bestaat op gezinshereniging, zonder dat de aanvrager dient te voldoen aan de aan het verblijf gekoppelde voorwaarden.

Overigens gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing wel degelijk een afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt gemaakt. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing het volgende:

"Betrokkene heeft ondertussen een kind met zijn partner. Dit belet de kwalificatie "schijnsituatie" niet daar steeds meer vreemdelingen hun toevlucht nemen tot het maken en erkennen van kinderen om de overheid voor blok te zetten om hun verblijfsrecht af te dwingen. Het maken en erkennen van kinderen louter om verblijfsredenen kan niet worden geaccepteerd. Dit is hier het geval daar het kind duidelijk niet het resultaat is van een duurzame liefdesrelatie ("zie advies Procureur des Konings. R. D.B. (...), de relatie wordt immers aanzien als een schijnsituatie. Het feit dat men reeds aan kinderen begint terwijl het verblijf nog niet geregeld is en de relatie met de partner als een schijnsituatie wordt aanzien, wordt gezien als een schijnsituatie die indruist tegen de openbare orde. Bijgevolg kan besloten worden dat betrokkene niet de intentie heeft om een oprechte relatie op te bouwen met zijn Belgisch kind maar het kind verwerkt heeft met het oog op verblijf. Bijgevolg wordt het verblijf geweigerd. In dergelijke omstandigheden vormt een weigering evenmin een schending van art. 8 EVRM, omdat dit geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragstitel. Uit art. 8 EVRM kan immers niet worden afgeleid dat een vreemdeling een Staat ertoe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit een kind te verwekken die op dat grondgebied mag verblijven. Daar het de Staat toegelaten blijft schijnsituaties tegen te gaan, wordt in voorkomend geval dit artikel niet geschonden door een weigering van het verblijf."

De verwerende partij wijst er uitdrukkelijk op dat de bestreden beslissing geen schending betekent van artikel 8 van het EVRM nu er sprake is van een schijnsituatie die een inbreuk vormt op de Belgische openbare orde. De verzoekende partij kan niet ontkennen dat een belangenafweging tussen haar belangen en die van haar kind enerzijds en de belangen van de staat anderzijds werd doorgevoerd. Zij toont niet aan waarom er geen sprake zou zijn van een juist evenwicht, daargelaten de hierboven gemaakte bemerking dat de bestreden beslissing geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM kan betekenen nu deze niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten en er dus geen breuk ontstaat in het voorgehouden gezinsleven. De bestreden beslissing houdt allerminst in dat het kind verplicht kan worden om in Marokko te gaan leven.

Het feit dat de verzoekende partij Nederlandse les zou hebben gevolgd en zou hebben gewerkt, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Waar de verzoekende partij opmerkt dat het advies van de Procureur des Konings niet bindend is, kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel onder punt 2.3.1., waarin werd uiteengezet dat het de verwerende partij vrij staat zich te baseren op het negatief advies van de Procureur des Konings en dat zij geenszins gehouden is het beroep tegen de beslissing tot niet-erkenning van het huwelijk af te wachten, zo dit al hangende is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag aanvoert, wijst de Raad erop dit artikel van het Kinderrechtenverdrag op zichzelf niet volstaat, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om

op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekende partij kan de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag daarom niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.069; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554). Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, dat een zeer algemene bepaling omvat, mag bovendien niet zo geïnterpreteerd worden dat het de toepassing van andere, meer specifieke wets- of verdragsbepalingen zou uitsluiten. Een schending ervan wordt aldus niet aannemelijk gemaakt.

Voor het overige maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten in strijd zou zijn met het hoger belang van haar kind. De bestreden beslissing wijzigt haar verblijfssituatie niet en verhindert haar niet om een nieuwe aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in te dienen. Voorts toont zij geenszins aan dat het belang van het kind vergt dat het in België opgroeit of hier door de vader onderhouden wordt. De verzoekende partij toont evenmin aan dat zij in het land van herkomst geen werk zou kunnen vinden en dat haar kind (en haar partner) haar niet zou(den) kunnen vergezellen mocht zij beslissen terug te keren naar Marokko.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU